

Somnis

Temps previ al Nadal. Sembla que tot cor s'agita i els somnis s'eleven: què farem per vacances, quins àpats, quines compres, algunes sensibilitats solidàries... Mentre, per d'altres els somnis son un lloc on dormir avui, algú amb qui compartir taula de Nadal o una paga que puguin fer arribar a casa. Aiguabarreig i brogit de somnis. En aquest escenari, em dispo a fer atenció al que agita aquests somnis meus. Per fer-ho, poso l'atenció als subtils moviments a l'alçada del ventre, d'allí on neix la vida. Dispo ambdues mans damunt del ventre, com el gest que fa la mare embarassada per copsar la vida que habita per dins i auscultar el batec del cor. M'adono del lleuger moviment del ventre quan agafo i deixo anar l'aire. Quan s'infla, sento el respirar propi, insuflant vida. Amb aquesta disposició, faig conscient del lloc que ocupa l'aire quan el diafragma puja i del que ocupa quan baixa. Prenc consciència que el moviment de la vida necessita d'un espai. Li faig lloc. Buido, per poder omplir.

Les meves mans en perceben la buidor per restar més atentes al ple. Tot el que viu i dona vida, precisa d'un espai i un temps. El lloc, el concret ara i aquí. El temps, em remet de nou a l'ara i aquí d'aquest Advent.

Paro l'oïda a [Mateu 1, 18-24](#). Hi trobo una manera de néixer, d'engendrar nova vida. Un capgirament: abans de viure junts. Una disposició: no difamar, no tenir por. Un moment: en somnis. Una escolta: l'àngel. Un nom: Déu amb nosaltres. Una creença: l'acció de l'Esperit. Un desvetllament: Josep.

Reprenc l'atenció a les mans damunt del ventre. M'hi atanso amb una disposició: la ment prou buida de mi mateixa com per parar l'oïda al que es revela en somnis a Mateu 1, 18-24, sense por. Busco el moment: el meu ara i aquí. L'escolta la poso en el que batega dins el meu ventre, el que s'hi mou, el que comença per un somni. Cerco un nom per l'acció que se'm suscita. La sento empesa per una creença, potser un xic esbojarrada. Em treu de la meva zona de confort. M'hi dispo per a un despertar: el Déu en mi.

Necessitem aprendre a descalçar-nos davant la terra de la nostra vida, que és sagrada, perquè en ella habita una Presència més gran. Situar-nos amb reverència davant la vida significa reconèixer a un Creador, un Senyor, un Amo. No ens donem la vida a nosaltres mateixes, la rebem d'Altres. Reconèixer que tot és do i que el que realment importa a la vida sols ho podem esperar i acollir.

(Mariola López)

Poneos en pie

Senyor, aquí estic. Atent a la teva presència. Vetllant. Escoltant allò que vols fer néixer en mi. Demano buidar-me de mi per fer-te lloc a Tu, Senyor. El Parenostre m'acompanya en aquest darrer tram del camí d'Advent.